

Emir Kusturica
Străin în căsnicie
Traducere din limba franceză de Mădălin Roșioru

Colecția Biblioteca Polirom
Seria Actual

Fragment

Kosta și Mlada s-au scufundat și au înotat către celălalt mal al lacului, mai ferit. Au ieșit la suprafață lângă o stâncă. Zâmbitori, deși îngrijorați, au ridicat ochii spre vârful cascadei ; soldații nu mai erau acolo. Cei doi s-au dezbrăcat și și-au întins hainele pe un tufiș ; lipsiți de grija urmăritorilor, s-au lăsat în voia acelei zile luminoase și au sărit din nou în apă. Mlada ieși prima și se cățăra pe stâncă, fericită. Îl privi pe Kosta cum înoată sub apă, cum urcă la suprafață, apoi cum întârzie sub stâncă masivă. Și dete un strigăt de bucurie când, câteva clipe mai târziu, el se ivi iarăși, cu o lostrită în mână. Peștele se zvârcolea, se zbătea să-i scape. Cu tehnică de specialist, Kosta îl izbi de stâncă, iar el încetă pe dată să miște.

Ascunși dinapoia cascadei, devenită cortină întinsă între lumea potrivnică și ei, s-au desfășurat cu peștele, apoi s-au lăsat în voia masajului energetic al apei. Kosta cerceta din ochi și pădurea, și pajiștea ce urca până la munte. Soldații nu întârziară să se ivească în partea stângă.

Iute, Kosta o luă pe Mlada și o apucară înspre pajiștea care se întindea până spre povârnișurile muntelui cu creste acoperite de zăpadă. Sute de oi pășteau acolo. Pe neașteptate, sinistrul zgomot metalic răsună aproape. Despărțindu-se unul de altul, Mlada și Kosta se furișară, ghemuiți, în inima turmei.

Soldații veneau deja, în goană, dinspre pădurea ce mărginea lacul pe malul celălalt. Cercetau locul. Mlada se culcă la pământ printre oi. Pierdută, strânse o oaie așa de tare, gata să o sufoce.

— Be-e-e, be-e-e, se auzi pe podiș.

Și imediat soldații intrară în alertă.

Când desluși în depărtare o colibă, unul dintre ei începu s-alerge. Dar până să apuce să rostească vreo vorbă, pătrunse într-un câmp de mine și se volatiliză într-o explozie ! Asasinii cei mai duri se tem și ei de moarte – nu de a celorlalți, ci de cea proprie. Îngroziți de ce i se întâmplase șefului lor, ceilalți doi și-au curmat brusc avântul și s-au retras încet spre un copac singuratic aflat de cealaltă parte a pajiștii.

În patru labe, Kosta șerpui printre dobitoace în căutarea Mladei – turma le oferea fugarilor cel mai bun adăpost cu putință.

Stând pe burtă, Kosta știa că, în viață, totul e o chestiune de timp, dar mai știa și că acea ascunzătoare era doar de moment. Când își înălță capul pe deasupra oilor... unul dintre soldați, care cerceta împrejurimile prin lunetă, a tras. Kosta se adăposti repede ; prea târziu. O oaie se prăbuși.

— Mlada ! strigă el căutând-o pe tânără în toate părțile.

— Kosta ! răspunse ea de îndată.

Bărbatul se ridică și, în același timp, află cum să ajungă să se salveze împreună. S-a pus din nou în patru labe, a adunat vreo zece oi care, fără rost, începură s-o ia din loc, deschizând culoare în turmă. Soldații s-au zorit, vocile li se auzeau acum bine de tot. Kosta se strecură printre dobitoace și o descoperi pe Mlada, care strigă de uimire. Cu un semn din cap, el îi ceru să-l urmeze.

Aproape că ieșiseră din turmă, lăsându-i pe soldați la depărtare de vreo sută de metri, când Kosta se trezi total expus. Începu să latre ca un ciobănesc Șarplaninac ; mergând cocoșat, mâna oile spre câmpul de mine. Ca într-o imagine înfățișând sfârșitul lumii, oile s-au aliniat, gata de jertfă. Și, una după alta, au declanșat minele, au zburat în aer sfârtecate și au deschis calea pentru Kosta și Mlada care, și ei, au făcut parte din tabloul infernal. Străbătând un tunel de carne, de ochi și de coarne, au alergat ținându-se de mână, cu sânge șiroindu-le pe față. În timp ce fugeau, amândurora le trecu prin minte că porțile iadului tocmai se deschiseseră. Inegale, detonările au scăzut în intensitate până la urmă, iar cerul și-a pierdut purpuriul de carne și de sânge.

Brusc, în fața lor se ivi o spărtură. O clipă, își închipuiră că sărmanii miei le deschiseseră calea spre libertate. Dar de o parte și de cealaltă, se proțăpiseră cei doi soldați. Paralizați de frică, tinerii nu mai puteau face un pas. S-au uitat unii la alții. Șah și mat... toți patru ! Orice pas în plus i-ar duce la moarte sigură. Doar Mlada păru să primească prevestirea cu seninătate. Voia să-i salveze viața lui Kosta. Aflându-se mai aproape de pădure, s-a întors pe călcâie și a început să alerge în zigzag. Cei trei bărbați au privit-o, cu gura căscată. Unul dintre soldați și-a dus pușca la umăr, dar abia ce s-a apropiat, că o mină i-a explodat sub picior. Mlada nu se opri din goană pentru atâta lucru. Ultimul soldat, aflat cu spatele la Kosta, o luă și el la țintă. Kosta se avântă și sări asupra soldatului, care se tăie în propriul pumnal. Un jet de sânge îi țâșni din grumaz, năclăindu-l pe Kosta, care se ridică îndată.

— Mlada ! strigă el. S-a terminat ! Suntem salvați !

Și Mlada se opri.

Se priviră. Kosta îi făcu semn. Cu corpul încremenit la jumătatea unui pas, tânăra n-ar fi putut spune cum de a alergat prin câmpul de mine. Tremura de fericirea că e în viață, dar și de groaza că nu știe ce are să se mai întâmple. Fata îi răspunse lui Kosta. Cu brațele întinse în față, acesta își flutură mâinile în stânga și în dreapta. Fără un cuvânt. Pentru el, asta însemna să nu se miște din loc, în nici o parte. Mlada zâmbi, se înspăimântă și mai tare. Îi făcu semn lui Kosta să se liniștească și începu să râdă.

Depart, Kosta își repetă gestul.

— Iubirea mea, nu te clinti ! Nu te clinti... Sosesc !

Ea nu l-a auzit. Bucuroasă că urmărirea se terminase, se îndreptă spre o buturugă. Voia să se așeze și să se odihnească pe ea, în așteptarea lui Kosta. Un pas, și soarta i-a fost pecetluită. O mină explodează și o sfârtecă. Ca în fața unei monstruoase reprezentări a sfârșitului lumii, Kosta căzu în genunchi și, tremurând, își ridică privirea spre cer și către Dumnezeu.